

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ:
ЗАГАРАВЉЕНО СУНЦЕ – сонетни венац (E-book, 2013)
Извод из књиге „ПЕГАЗОВ ЛЕТ – збирка сонетних венаца“ (издање из 2008)

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ

ЗАГАРАВЉЕНО СУНЦЕ

СОНЕТНИ ВЕНАЦ

НОВИ САД, 2013.
Електронско издање

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ

ЗАГАРАВАЉЕНО СУНЦЕ

СОНЕТНИ ВЕНАЦ

DOMLA-PUBLISHING
Нови Сад (Е-book, 2013)

ПОДРШКА ПЕСНИЧКОМ СЛОВУ

† Архимандрит Теодор (световно име Живко Сувајцић), рецензент књиге „ПЕГАЗОВ ЛЕТ“, песника др Миливоја Дошенивића. Снимци аутора књиге, пред вратима храма Вознесења Господњег, фрушкогорског манастира Раваница у Врднику (26. новембра, 2007)

ИЗВОД ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Најновија књига др Миливоја Дошенивића, књижевника, под називом „ПЕГАЗОВ ЛЕТ“ – нуди продуктивне стихове препуне поучних хришћанских мисли, пута праведности, честитости и Богоугодности.

Манастир Раваница даје аутору др Миливоју Дошенивићу благослов за ово његово најновије књижевно дело, састављено од шест дубоко исказаних сонетних венаца.

У манастиру Раваница,
Лета Господњег, 2008.

РЕЦЕНЗЕНТ

† Архимандрит Теодор Сувајцић
Световно име Живко Сувајцић

Живко Сувајцић

ИЗВОД ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Шести сонетни венац „ЗАГАРАВАЉЕНО СУНЦЕ“, сведочи о апокалипси српског народа, за време бомбардовања 1999. године, и посебно актуелног косовског егзодуса, који не престаје.

Храброст је оно што највише импресионира када се склопе корице овог излива искрености и емоција. Толико храбри могу бити само песници и деца. Деца у својој „наивности“ и незрелости, а песници у својој дубокој мудрости и тананом сензибилитету, којим превазилазе овоземаљску јадиковку и откривају могућности узвишених, Божанских путева.

Неизмерно сам захвалан песнику Дошенићу, што сам пишући ову рецензију и држећи се Пегазовог крила, бар за тренутак осетио чари оног Божанског и оног људског у сваком од нас. Ту лепоту тренутка који понекад садржи читаву вечност спознаће свако од вас поштованих читалаца, којима најтоплије препоручујем овај свежањ окрепљујућих сонета.

Нови Сад, 2008.

РЕЦЕНЗЕНТ

Проф. др Радован Чокорило

педагог, психолог и песник
Универзитет у Новом Саду

Радован Чокорило

ЗАГАРАВЉЕНО СУНЦЕ

(СОНЕТНИ ВЕНАЦ)

1.

У мартовско вече, крајем прошлог века,
Рука са оловком хартијом ми шета,
Правећи станишта нових рукова.та.
Поред мога града хучала је река...

Стихови у мени, шћућурени ћуте,
Шапатима, тихо, моле ме дубоко:
„У нас је, поето, знатижељно око,
Али, још смо крхки за песничке путе“.

Застаде ми рука, и мастило с пера,
Па почех да питам недоношчад своју:
„Што сте риме моје у свом неспокоју,

Шта ли вас то тешко ка зебњама тера?“.
Наста дубок тајац, све у мени ћути,
На зидноме сату шеташе минути...

2.

На зидноме сату шеташе минути,
Засташе у трену оловка и жеље.
У својој крлетки, крај сиве фотеље,
Ућута пар птица, к'о да нешто слуги.

Прејака тишина. Тад је пукло небом,
На крилима, ђаво, стизаше из ада.
Ка звезданом своду, изнад мога града,
Кренуше хероји с „мигом“ и „галебом“.

Ал', Сатана води многобројне звери,
Које сеју скврну по мом бачком небу.
Стихови у мени почеше да гребу,

Кад су агресорски стигли бомбардери.
Побише вучјаке*, недужне и саме,
Сатанине стреле стигоше из таме...

---

*Прва нато-бомба пала је на центар спец. полицијских снага на Клиси у Новом Саду, и том приликом су страдали службени полицијски пси вучјаци, који су остали сами у згради. Било је то 24. марта 1999. у 19.55. Друга нато-бомба је погодила Мајевичку касарну на Авијатичарском насељу, у исто време, када је започело злочиначко бомбардовање моје отаџбине, које је трајало 76 дана непрекидно.

3.

Сатанине стреле стигоше из таме,
Рушише мостове, пржише возове.
Маленој Милиц^{*} прекинуше снове,
„Милосрдни ђаво“, ^{*} долети из скраме.

Алексинач крвав, Грделица гори,
На Кошаре ^{*} пузи барјак црне птице.
Смрт из неба сеју мрачне летелице,
Ту се српски Давид, с Голијатом бори.

„Кукавице с неба, спустите се доле,
Борите се пешке, јунак на јунака!
С Проклетија не би ушли ни корака,

Српски Космет бране они што га воле!“
Десиће се оно, што нико не слути,
Погођен је и воз, на својој маршрути...

---

* Милица Ракић, трогодишња девојчица, убијена нато-бомбом у купатилу своје родне куће у Батајници. Живот су јој одузели нато-зликотци из авиона.

* „Милосрдни ђаво“, песник намерно даје друго име, уместо „Милосрдни анђео“, како је „Велика зла звер“, са нато-сатрапима, назвала злочиначки напад на нашу отаџбину.

* Кошаре, караула на Космету, уз саму границу са Албанијом, где се уз Грожуп водила највећа битка прса у прса, са шиптарским терористима који су покушали да продру из Албаније 1999. године.

4.

Погођен је и воз, на својој маршрути,
Гађали пијаце, поште и музеје.
Рој касетних бомби, Србијом се сеје,
Сав земаљски глобус, кукавички ћути.

А мој град понижен, гарав и уплашен,
Без својих мостова, рањеник без штака.
У поновној стрепњи од новог мрака,
Са чађавом кишом из неба је квашен.

Остајем у згради, у песничкој соби,
Не идем склоништу, нек' туку, нек' прже...
Моје руке свећу и оловку држе,

Фрушку гору, авет, ракетама дроби,
Сакривен високо, иза црне скраме.
Страшни сценарио, најстрашније драме...

5.

Страшни сценарио, најстрашније драме,
Осећа се гареж, бомбардери брује.
Ватрогасних кола сирена се чује,
Хитају кроз поноћ, да угасе пламен.

А у души људи – презир према сили,
С достојанством, јутром, одлазе ка храму.
Да осете тамјан, Божју полутаму,
Да би бројне свеће смерно упалили,

За спас своје душе и људскога рода.
Са молитвом Христу, уз просфоре меке,
Унука крај баке, а унук крај деке.

Светли* иконостас, од пода до свода,
Као сјајни зраци са звезде Данице,
Јутро, а тресо се олтар Раванице.*

---

* Светли (ово је глаголски израз, у односу на свети као придев) – појашњење аутора књиге.

* Раваница, женски манастир у Срему код села Врдник, у коме се и данас у плавом ћивоту налазе делови моштију светога српскога кнеза Лазара Хребелјановића.

6.

Јутро, а тресо се олтар Раванице,
Дрмаше се шуме, и иконе Бога.
Проти мирна рука, чврста стара нога,
Само једна суза клизи му низ лице.

А одсјај са крста, доброг ставрофора,^{*}
Што му је обешен на грудима био,
Тај крст је у храму све вернике мио,
Као бистре капље из рајскога мора.

Грмело је Сремом, враћасмо се мостом,
Надахнути благом литургијом светом.
Погођен је и мост иза нас – ракетом,

Штићени смо Богом и Великим постом.
Биле су чађаве сремачке литице,
Гареж је прекрила дрвеће и птице...

---

* Протојереј-ставрофор Живко Сувајдић (прота Жика), замонашио се, а унапређењем Синода СПЦ, постао архимандрит Теодор. Преминуо 2008. године у манастиру Раваница код Врдника у Срему. Сахрањен у порти цркве села Врдник.

7.

Гареж је прекрила дрвеће и птице,
Помозите, Руси! Ваш брат Србин гине!
Дајте нам оружје за спас Отаџбине,
Место праве песме, сад су тужбалице.

„Невидљиви“* буде виђен, и оборен,
У блатњаве њиве села Буђановци.
Уложени силни, проклетнички новци,
Плод скврнавих* бића, у тајности створен.

Каква је то „сила“ што гађа возове,
Мост код Варварина, и људе у пошти?
Гађа светитеље и њихове мошти,

Носећи несрећу, кидајући снове.
За пилоте, хуље, то беху игрице,
Сејали су бомбе кроз нишке улице...

---

* Ф-117А, амерички „невидљиви“ бомбардер, уочен 28. марта 1999. године у 20,42 сати из атара села Шимановци, будним оком команданта дивизиона храбре 250 бригаде ПВО, пуковника Золтана Данија, који га је оборио модификованом ракетом из система „САМ“. Злочиначки амерички авион и понос Алијансе, пао је у блатњаве њиве код села Буђановци. Храбри пуковник Золтан Дани повукао се из свог дивизиона ракеташа и данас мирно живи у свом селу Скореновци у близини Ковина и бави се пекарским занатом. Велики део документације и материјала, укључујући и остатке „невидљивога“, налазе се у Завичајном музеју у Руми, чији је руководилац мр Радован Кузмановић, са кустосима Хаџи Божидаром Пауковићем и Предрагом Пеђом Јововићем.

* Скврна, скврнавост, скврнављење (прљавштина, исквареност, упрљане душе).

8.

Сејали су бомбе кроз нишке улице,
Загадили реке и бистре изворе.
Отели нам озон и мирисне зоре,
Пржили центре, електричне жице.

Владар седе косе, у Кремљу се смеши,
Не дотиче њега српске браће страдања.
Грлом му се слива капља „вотке“, задња,
Из Овалне собе – „первертит“ га теши...

А земља Србаља горела је, мрела,
Пркосила сили, сама на Балкану,
Суза Арханђела у Призрену кану.

Помери се рука Лазаревог тела
У древном ћивоту цркве „Раванице“,
Мач захтева вођа хришћанске коњице...

---

* Раваница, манастир посвећен вазнесењу код Ћуприје, задужбина кнеза Лазара, саграђен 1375-1377. године и спада и једно од најзначајнијих остварења XIV века. У манастиру Раваница су биле мошти кнеза Лазара Хребељановића, али су због опасности од тирана пребачене у сремски манастир Раваница у Врднику, да би Лазареве мошти после дужег времена биле опет пребачене у манастир Раваница код Ћуприје. На вечито сећање и поштовање према сремском манастиру Раваница у селу Врдник, Синод Српске православне цркве је наградио сремски манастир Раваница са деловима моштију српскога кнеза Лазара (његова кључна кост), која се и данас налази у плавом изрезбареном ћивоту врдничког манастира у Срему.

9.

Мач захтева вођа хришћанске коњице,
Лазареве мошти да стану пред силу.
Да се дигне крст наш утиснут на свилу,
С барјактаром, братом Царице Милице.

Горео је Космет, пресвети Лазаре,
Бранише га твоја храбра поколења.
Сложен пркос људи, и шума, и стења,
Крвави су били Горожуп, Кошаре...

Падаше јунаци, отац поред сина,
И пси шарпланинци, гинули су с њима.
Док је крвав Ибар текао данима,

Зелена му боја, поста боја вина.
Горели су тада Срем, Банат и Бачка,
Због Амера жуће*, и варке из Рачка...

---

*Злогласни Вилијам Вокер, који је пласирао невиђене лажи о српској војсци и полицији, како су наводно убили око 40 недужних цивила код села Рачак на Космету. Његов лажни извештај је био један од повода за покретање злочиначке ратне операције НАТО снага против наше земље, под називом „Милосрдни анђео“, дана 24. марта 1999. године.

10.

Због Амера жуће, и варке из Рачка,
Белосветске хуље изградише базе.
Душановим царством освајачи газе,
И рудног богатства започела пљачка.

Мину ратно време двадесетог века,
Они што хиташе на Месец, у свемир,
Целом човечанству донесоше немир,
Изгазише правду, стил, душу човека...

Владари из сенке, сила, ал' не вечна,
Глобалисти црни, опскурнога лица.
Кукавице бедне из челичних птица,

Судбина се креће, као река течна.
Још, орао српски надлеће литице,
Не дај се, Србијо, одбрани границе...

11.

Не дај се, Србијо, одбрани границе,
Ако немаш земљу, тад губиш и име!
Устукнеш ли сада, стидећеш се тиме,
Клекнуће силници, пред Божије лице:

За Милицу Ракић, за бачене бомбе,
Срушене мостове, возове и школе.
За безбројне ране, које вечно боле,
И црни кртичњак „Бондстил-катакомбе“.

Ти, Србијо – браниш путе Христа Бога,
Од тирана клетих, без духа, без стида.
Твоја храброст сада лажну маску скида

Стерилној Европи, којој клеца нога.
Причаће о томе свака књига ђачка,
Нестаће с Космета агресорска значка.

12.

Нестаће с Космета агресорска значка,
Каубојске силе, с комплексом од Руса.
Сви нови ратови, сад су „мејд-ин УСА“,
На „јенки-трикове“, нек' се стави тачка.

Јер, доста је свету страдања и рата,
Превише је тога било на Балкану.
Који лек да вида болну српску рану,
Како да се мири братац против брата?

Ко српску колевку скврнави до краја,
И Косметом „части“ терористе клетце?
Ко то пали цркве, коље српско дете,

Барјак црне птице, са чијим се спаја?
Тамна сена против сунчевога зрачка,
Србија је мала, ал' срца јуначка.

13.

Србија је мала, ал' срца јуначка,
Космет је Србија, док је океана.
Са алом се бори земља недоклана,
Не да агресору да је мучки пљачка.

Пећки храм се прси, и кандилом бори,
С тамјаном и крстом, путиром и свећом.
Косметски се Срби носе са несрећом,
Уз њих су Горанци што живе на Гори.

Свети арханђели долетеће с неба,
Проћи ће кроз врата сваког српског храма.
Стануће међ' фреске, сјајнији од плама,

С даровима вина и небеског хлеба.
Заштитиће Космет и српске границе,
И престаће страшне балканске кланице...

14.

И престаће страшне балканске кланице,
На Космету, све до Проклетија сивих.
Чуће се ОЧЕНАШ, док је Срба живих,
Склониће Љевишка бодљикаве жице.

Космет је Србија, њено срце, душа,
Одакле почињу изворишта наша.
Космет је вечита спасоносна чаша,
Из које се пије, и молитва слуша.

С гаравога сунца, и крста гарава,
Нестануће чађи, и неће од суза
Више бити мокра девојачка блуза,

Нит' ће српско чедо у гету да спава.
Вратиће се песма орачка, косачка,
Космет је читанка и песмица ђачка...

МАГИСТРАЛЕ

На зидноме сату шеташе минути,
Сатанине стреле стигоше из таме.
Погођен је и воз на својој маршрути,
Страшни сценарио, најстрашније драме...

Јутро, а тресо се олтар Раванице,
Гареж је прекрила дрвеће и птице.
Сејали су бомбе кроз нишке улице,
Мач захтева вођа хришћанске коњице.

Због Амера жуће, и варке из Рачка,
Не дај се, Србијо, одбрани границе.
Нестаће с Космета агресорска значка,

Србија је мала, ал' срца јуначка.
Нека стану страшне балканске кланице,
Космет је читанка и песмица ђачка...